

КРІЗЬ НАС

Історіє,
провіснице гріха!
Ти йдеш крізь нас —
крізь груди, вуха, очі...
Глуха до всіх,
виходиш геть суха
з кривавих рік,
а світ втопити хочеш!..
Та ми, живою греблею сердець
спиняючи тебе, несамовиту,
звести Брехню взялися нанівець,
аби могли по-людськи жити діти...
...Узявши інтеграл із наших дій,
вагань, страхів, святих наївних прагнень,
ти констатуєш історичний бій,
утрати в нім, знаряддя, переваги...
...А от про гнів, про опік сивини,
про горе вдів, про мінне поле хлібу,
про те, як вчаться сироти війни
тривожно дослухатись до калібру
снарядів, що полюють їхній дім,
про страх зробити перший влучний постріл,
про повоєнні біди на біді,
про пазурі підступності загострі —
масштаб не твій?..
...За внуків беручись,
мовчатимеш про це
дедалі більше.
Ну що ж, мовчи.
Про чорний біль душі
поети вслід
кричатимуть
у віршах.

Я ЧЕКАЮ...

Я чекаю
на кожного
з них...

як посеред
зими чи літечка
припадуть
до дружин своїх,
до батьків
і маленьких діточок...

Як зведуться
на ноги ті,
хто й не відав,
не міг діждатись, як...
підуть опліч
по цім житті
т а к, щоб ними
могли пишатися...
щоб не чарка,
а глиб душі
повертала
із пекла «грішників»,
щоби в поглядах
замість шиб
проглядали
світанки стишені...

Та чи здужає
білий світ
не гадати,
як бабка, надвоє,
щоби важкість
чорнезних міт

не глушила
 бійців зневагою
до цинічно-
 безгямних нас,
не обтяжених
 їх безсоннями?..
...Схаменеться
 і ця війна.
Тільки б миру
 були достойні ми.

ХТО ТИ ?

Навстріч обличчя
тихо пливають... Хто ви?
Серце кричить
про доцільність питань
«ХТО ТИ?»
Стоїк земний?
Чи – на рідній землі
гість випадковий?
Час повертає тебе із війни
чи – із роботи?
ХТО ТИ?
І ДЕ твоя власна межа
втоми і бруду?
ЧИМ твоє тіло –
а спершу душа –
ситі?
ЯК виживаєш
у світі брехні
і... абсурду?
ЩО ти зробив,
щоби власну країну
зміцнити?
ХТО ТИ – трудар?
рятівник? волонтер?
Гірше – халявник,
той, що не звук у житті
пальця об пальця?
ХТО ТИ – смітинка мала
в оці держави?
ХТО ТИ? Волають про що
очі скитальця?
ХТО ТИ, красуне?

Ховається що
під маскою
вроди?
ХТО ТИ, дитино?
Чи справді свою
неньку шануєш?
ХТО ТИ, пияку?
І ЩО твій
розпечений подих
дасть рідним дітям,
коханій дружині?
Чи – ну їх?..
ХТО ТИ? Наскільки
пекельній добі
здатись готовий?
І ДО ЯКОГО
«останнього»
ладен не зрадити?! Був (є)
КИМ ТИ – якої країни,
віри і мови –
в час, як держава
притомних людей
потребує?!..
П е р е с у в а є
думи людські
пан ескалатор,
наші сумління
долу везе. І – угору...
Краї – в небезпеці.
І треба його
рятувати.
ХТО ТИ? І – ХТО Я?
Врятуємо чи...
станем на горло?

ХТО ВИНЕН ТОБІ ?!

Не можу спокійно дивитися, брате,
як їдеш ти верхи на дикій добі.
Якщо і донині не годен обрати:
Україна, Росія? — хто винен тобі?!

Дві жінки... дві матері... дві Батьківщини
хіба шануватися можуть одним?
Чи ти з обома будеш гідним і щирим
щасливим і вірним створінням земним?!

Трапляється всяке на грішній планеті:
є шанси і схибити й не вберегти.
Та щойно відчуєш, що в серці є третій,
вважай, що відтоді і ти вже — не ти.

Бреши не бреши їм обом, що кохаєш, —
життя і труну ти довіриш одній!
І зручною буде твоя хата скраю,
допоки не трапиться лиха у ній.

Тоді й усвідомиш, як «допомагають»
гасити оселю твою у кремлі.
А лихо — ой, різним те лихо буває! —
на рідній землі, на нерідній землі...

СЛІПІ ІСТИНИ

Справжню каверзу маю, не зачіску!
Лихо: три волосини — сторчма.
Я вискубую цей «пацанячий» скарб
не вагаючись!..

Був — і нема.

Волосинки: одна — золота (авжеж!),
друга — чорна (оце дивина),
ну а третя, мов попіл страшних пожеж, —
красномовно-безбарвна (війна...)

Замість гойних думок — низка прочерків.
Що там є із невбивчих вістей?
За війни більше родиться хлопчиків,
вишиванок і... літніх людей.

За великих подій стрімко-глибоко
розумієш мізерність свою.
Ким судилося — світочем? виродком? —
бути кожному в ріднім краю???

Хтось-таки ж — від лукавства великого —
і рудих, і чорнявих братів
із народу мого повисмикував
і зробив з ними, що захотів!

Ще — боротись. Блукати — тернистими.
Але виведуть нас до основ
дві сліпі (й некеровані) істини:
гнів народний

й народна любов!